

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

ŽUPANIJSKI SUD
u Slavonskom Brodu

PRIMLJENO

dne 12 -11- 2021

Broj: I Kž 1/2018-7

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Vrhovni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca Vrhovnog suda Žarka Dundovića kao predsjednika vijeća te Dražena Tripala i Ratka Ščekića kao članova vijeća, uz sudjelovanje više sudske savjetnice – specijalistice Marijane Kutnjak Čaleta kao zapisničara, u kaznenom predmetu protiv optuženog Ivica Lovrića i drugih zbog kaznenog djela iz članka 246. stavka 2. u vezi sa stavkom 1. Kaznenog zakona („Narodne novine“ broj 125/11. i 144/12.; dalje: KZ/11.) i drugih, odlučujući o žalbama državnog odvjetnika, optuženog Ivica Lovrića, optuženog Željka Bošnjaka i optužene pravne osobe Ceste d.d. u stečaju, Slavonski Brod, Ivana Gorana Kovačića 58, OIB: 5879999964, matični broj: 050028983 (dalje: optužena pravna osoba Ceste d.d. u stečaju) koju predstavlja Zdravko Grubeša, OIB: 38584131681, iz Piškorevaca, Zagrebačka 8A podnesenim protiv presude Županijskog suda u Slavonskom Brodu od 7. rujna 2017. broj K-2/2015, u sjednici održanoj 16. lipnja 2021., u prisutnosti u javnom dijelu sjednice optuženog Ivica Lovrića i branitelja optuženog Ivica Lovrića, odvjetnika Damira Hećimovića,

presudio je:

I. U povodu žalbe optužene pravne osobe Ceste d.d. u stečaju, a po službenoj dužnosti, preinačuje se prvostupanjska presuda u odnosu na kazneno djelo opisano u točki 5. izreke na način da se, na temelju članka 453. točke 1. Zakona o kaznenom postupku („Narodne novine“, broj 152/08., 76/09., 80/11., 91/12. – odluka Ustavnog suda, 143/12., 56/13., 145/13., 152/14., 70/17. i 126/19.; dalje: ZKP/08.-19.), optužena pravna osoba Ceste d.d. u stečaju (s podacima kao u pobijanoj presudi)

OSLOBAĐA OPTUŽBE

da bi kaznenim djelom činjenično i pravno opisanim u točki 3. izreke koje je počinio optuženi Ivica Lovrić kao odgovorna osoba pribavila sebi protupravnu imovinsku korist u iznosu od 1.098.877,49 kn

čime da bi bila odgovorna za kazneno djelo protiv gospodarstva - zlouporabe povjerenja u gospodarskom poslovanju iz članka 246. stavka 2. u vezi sa stavkom 1. KZ/11. i člankom 3. stavkom 1. Zakona o odgovornosti pravnih osoba za kaznena djela („Narodne novine“ broj 151/03., 110/07., 45/11. i 143/12.; dalje: ZOPOKD).

Na temelju članka 149. stavka 1. ZKP/08.-19. troškovi kaznenog postupka iz članka 145. stavka 2. točaka 1. do 5. ZKP/08.-19. te nužni izdaci optužene pravne osobe Ceste d.d. u stečaju i nužni izdaci i nagrada njezinog branitelja padaju na teret proračunskih sredstava.

Uslijed ove odluke, žalba optužene pravne osobe Ceste d.d. u stečaju je bespredmetna.

II. Odbijaju se kao neosnovane žalbe državnog odvjetnika, optuženog Ivica Lovrića i optuženog Željka Bošnjaka te se u ostalom pobijanom, a nepreinačenom dijelu potvrđuje prvostupanja presuda.

Obrazloženje

1. Pobijanom presudom optuženi Ivica Lovrić proglašen je krivim zbog dva kaznena djela protiv gospodarstva, zlouporabe povjerenja u gospodarskom poslovanju iz članka 246. stavka 2. u vezi sa stavkom 1. KZ/11., opisanih u točkama 1. i 3. izreke, za koja su mu, na temelju članka 246. stavka 2. te uz primjenu članka 49. stavka 1. točke 4. KZ/11., utvrđene pojedinačne kazne zatvora u trajanju od po osam mjeseci, nakon čega je optuženi Ivica Lovrić, uz primjenu članka 51. KZ/11., osuđen na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od jedne godine, time da mu je, na temelju članka 56. KZ/11., izrečena uvjetna osuda kojom je određeno da se izrečena jedinstvena kazna zatvora neće izvršiti ukoliko taj optuženik u roku od tri godine ne počinini novo kazneno djelo te u roku od jedne godine izvrši posebnu obvezu iz članka 62. stavka 1. točke 1. KZ/11. i naknadi štetu počinjenu kaznenim djelom iz točke 1. izreke na štetu društva Ceste d.d. u stečaju, na način da nadoknadi toj pravnoj osobi po osnovi imovinskopravnog zahtjeva 1/2 nastale štete plaćenih dionica malih dioničara u iznosu od 408.814,73 kn, te iz točke 3. izreke oštećenom društvu PZC d.o.o. u iznosu od 1.098.877,49 kn, po osnovi imovinskopravnih zahtjeva jer da u suprotnom, u smislu članka 58. stavka 5. KZ/11., uvjetna osuda može biti opozvana ako optuženik u danom roku ne izvrši posebnu obvezu.

1.1. Istom presudom optuženi Željko Bošnjak proglašen je krivim zbog kaznenog djela protiv gospodarstva, zlouporabe povjerenja u gospodarskom poslovanju iz članka 246. stavka 2. u vezi sa stavkom 1. KZ/11., opisanog u točki 1. izreke za koje je, na temelju članka 246. stavka 2. KZ/11. te uz primjenu članka 49. stavka 1. točke 4. KZ/11., osuđen na kaznu zatvora u trajanju od deset mjeseci, time da mu je, na temelju članka 56. KZ/11. u vezi s člankom 62. stavkom 1. točkom 1. KZ/11., izrečena uvjetna osuda kojom je određeno da se izrečena kazna zatvora neće izvršiti ukoliko taj optuženik u roku od tri godine ne počinini novo kazneno djelo te u roku od jedne godine izvrši posebnu obvezu iz članka 62. stavka 1. točke 1. KZ/11. i nadoknadi štetu počinjenu kaznenim djelom iz točke 1. izreke na štetu društva Ceste d.d. u stečaju, na način da nadoknadi toj pravnoj osobi po osnovi imovinskopravnog zahtjeva 1/2 nastale štete plaćenih dionica malih dioničara u iznosu od 408.814,73 kn te u iznosu od 279.489,00 kn na ime svojih dionica jer da u suprotnom, u smislu članka 58. stavka 5. KZ/11., uvjetna osuda može biti opozvana ako taj optuženik u danom roku ne izvrši posebnu obvezu.

1.2. Optužena pravna osoba Ceste d.d. u stečaju pobijanom je presudom proglašena krivom (pravilno: odgovornom) za kazneno djelo protiv gospodarstva, zlouporabe povjerenja u gospodarskom poslovanju iz članka 246. stavka 2. u vezi sa stavkom 1. KZ/11. i člankom 3. stavkom 1. Zakona o odgovornosti pravnih osoba za kaznena djela ("Narodne novine" broj 151/03., 110/07., 45/11. i 143/12.; dalje: ZOPOKD) zbog ostvarenja imovinske koristi na način opisan u točki 3. izreke, za koje je, na temelju članka 246. stavka 2. KZ/11. i članka 10. stavka 3. ZOPOKD-a, osuđena na novčanu kaznu u iznosu od 100.000,00 kn koju ima platiti u roku od jedne godine. Nadalje je navedeno da će se, ako pravna osoba ne plati novčanu kaznu u određenom roku, novčana kazna naplatiti prisilno.

1.3. Istom presudom optuženi Ivica Lovrić, optuženi Željko Bošnjak i optužena pravna osoba Ceste d.d. u stečaju su, na temelju članka 453. točke 3. Zakona o kaznenom postupku („Narodne novine“ broj 152/08., 76/09., 80/11., 121/11. – pročišćeni tekst, 91/12. – Odluka Ustavnog suda, 143/12., 56/13., 145/13., 152/14. i 70/17. – dalje: ZKP/08.), oslobođeni optužbe da bi počinili kaznena djela protiv gospodarstva, i to optuženi Ivica Lovrić i optuženi Željko Bošnjak u točki 2. izreke opisano kazneno djelo zlouporabe povjerenja u gospodarskom poslovanju iz članka 246. stavka 2. u vezi sa stavkom 1. KZ/11., a optužena pravna osoba Ceste d.d. u stečaju ostvarenjem imovinske koristi na način opisan u točki 2. izreke kazneno djelo zlouporabe povjerenja u gospodarskom poslovanju iz članka 246. stavka 2. u vezi sa stavkom 1. KZ/11. i člankom 3. stavkom 1. ZOPOKD-a.

1.4. Istom presudom je, na temelju članka 452. točke 3. ZKP/08., protiv optuženog Ivica Lovrića i optuženog Željka Bošnjaka odbijena optužba za kazneno djelo protiv gospodarstva, zlouporabe povjerenja u gospodarskom poslovanju iz članka 246. stavka 2. KZ/11., opisano u točki 4. izreke.

1.5. Na temelju članka 148. stavka 1. ZKP/08. određeno je da su optuženi Ivica Lovrić i optuženi Željko Bošnjak dužni na ime troškova financijsko-knjigovodstvenog vještačenja platiti svaki iznos od po 12.000,00 kn, dok su oslobođeni dijela troška knjigovodstvenog vještaka koji su nastali u tijeku rasprave, a na ime paušala optuženi Ivica Lovrić, optuženi Željko Bošnjak i optužena pravna osoba Ceste d.d. u stečaju dužni su platiti svaki iznos od po 4.000,00 kn, sve u roku od 15 dana po pravomoćnosti presude.

1.6. Na temelju članka 158. stavka 2. ZKP/08. oštećenom društvu Ceste d.d. u stečaju dosuđen je imovinskopravni zahtjev u iznosu od 1.097.118,46 kn, a oštećenom društvu PZC d.o.o. imovinskopravni zahtjev u iznosu od 1.098.877,49 kn, dok su s preostalim dijelovima imovinskopravnih zahtjeva oštećenici upućeni da ih mogu ostvarivati u posebnom postupku.

2. Protiv te presude žalbe su podnijeli državni odvjetnik, optuženi Ivica Lovrić, optuženi Željko Bošnjak i optužena pravna osoba Ceste d.d. u stečaju.

2.1. Državni odvjetnik žali se zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja, bitne povrede odredaba kaznenog postupka i odluke o kazni, s prijedlogom da se pobijana presuda u oslobađajućem dijelu ukine i predmet uputi prvostupanjskom sudu na

ponovno suđenje i odluku, a u osuđujućem dijelu preinači na način da se optuženicima Ivici Lovriću i Željku Bošnjaku izreknu "primjerene kazne."

2.2. Optuženi Ivica Lovrić žalbu je podnio po branitelju, odvjetniku Andreju Gariću, zbog bitnih povreda odredaba kaznenog postupka, povreda kaznenog zakona, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, odluke o kazni i odluke o oduzimanju imovinske koristi, s prijedlogom "ukinuti prvostupanjsku presudu i preinačiti ju na način da optuženika oslobodi optužnice, podredno blaže kazni optuženika, odnosno da ukine prvostupanjsku presudu i vrati predmet na ponovno suđenje prvostupanjskom sudu." U žalbi je zamoljeno da se optuženika izvijesti o sjednici vijeća drugostupanjskog suda.

2.3. Optuženi Željko Bošnjak žalbu je podnio po branitelju, odvjetniku Marijanu Betlachu, zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, povrede kaznenog zakona i odluke o kazni, s prijedlogom da se pobijana presuda ukine i predmet uputi prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje i odluku ili da se preinači "u skladu s navodima (...) žalbe."

2.4. Optužena pravna osoba Ceste d.d. u stečaju žalbu je podnijela po branitelju, odvjetniku Josipu Jeliću, zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka, povrede kaznenog zakona te pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, s prijedlogom da se pobijana presuda preinači na način da je se oslobodi od optužbe, podredno da se pobijana presuda ukine i predmet uputi prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje i odluku, a ako bi Vrhovni sud Republike Hrvatske utvrdio postojanje odgovornosti optuženog Ivice Lovrića za kazneno djelo za koje se tereti i optužena pravna osoba, predlaže se da se u odnosu na optuženu pravnu osobu postupi sukladno članku 12.a ZOPOKD-a jer je stečajni upravitelj prijavio sve radnje koje su predmet ovog kaznenog postupka.

2.5. Optuženi Željko Bošnjak je po svom branitelju, odvjetniku Marijanu Betlachu podnio odgovor na žalbu državnog odvjetnika predloživši da se ista odbije kao neosnovana.

3. Spis je, u skladu s odredbom članka 474. stavka 1. ZKP/08. bio dostavljen Državnom odvjetništvu Republike Hrvatske.

4. Sjednica vijeća održana je u prisutnosti optuženog Ivice Lovrića i njegovog branitelja, odvjetnika Damira Hećimovića, a, u skladu s odredbom članka 475. stavka 4. ZKP/08.-19., u odsutnosti glavnog državnog odvjetnika Republike Hrvatske koji je o sjednici uredno obaviješten.

5. Žalbe državnog odvjetnika, optuženog Ivice Lovrića i optuženog Željka Bošnjaka nisu osnovane, dok je žalba optužene pravne osobe Ceste d.d. u stečaju bespredmetna.

U odnosu na odluku pod točkom I.

6. Optužena pravna osoba Ceste d.d. u stečaju je u točki 5. izreke pobijane presude proglašena odgovornom da je kaznenim djelom činjenično i pravno opisanim

u točki 3. izreke, koje je počinio optuženi Ivica Lovrić kao odgovorna osoba, sebi pribavila protupravnu imovinsku korist u iznosu od 1.098.877,49 kn, zbog čega da je odgovorna za kazneno djelo zlouporabe povjerenja u gospodarskom poslovanju iz članka 246. stavka 2. u vezi sa stavkom 1. KZ/11. i člankom 3. stavkom 1. ZOPOKD-a. Prema činjeničnom opisu u točki 3. izreke pobijane presude, optuženi Ivica Lovrić je navedeno kazneno djelo počinio na način da je on u svojstvu direktora i odgovorne osobe u društvu PZC d.o.o., a pod izlikom održavanja tekuće likvidnosti tog društva, podigao ukupno pet kratkoročnih kredita kod Hypo – Alpe – Adria Bank d.d. po kamatnim stopama od 8 do 10,5 % godišnje, koja kreditna sredstva nije trošio za potrebe tog društva, već ih je usmjeravao kao pozajmice društvu Ceste d.d. u kojemu je također bio direktor, i to po kamatnim stopama od 4 do 6,5 %, čime je društvu PZC d.o.o. prouzročena šteta, a društvu Ceste d.d. pribavljena imovinska korist u iznosu od 1.098.877,49 kn, koji predstavlja razliku između iznosa kamata koje je za te kredite bankama platilo društvo PZC d.o.o. (1.902.393,70 kn) i iznosa kamata koji su na kratkoročne pozajmice obračunati društvu Ceste d.d. (803.516,21 kn).

6.1. Nije sporno da je društvo PZC d.o.o. davalo pozajmice društvu Ceste d.d. po dvostruko manjim kamatnim stopama od onih koje su primjenjivane u ugovorima o kreditima koje je društvo PZC d.o.o. neposredno prije toga sklapalo s Hypo – Alpe – Adria Bank. Međutim, iz činjeničnog opisa radnje kaznenog djela iz točke 3. izreke prvostupanjske presude kao i iz rezultata provedenog postupka – posebno iz pisane dopune nalaza i mišljenja stalnog sudskog vještaka za financije i računovodstvo, mr. sc. Radovana Prodanovića iz siječnja 2016. (stranica 25. dopunskog nalaza i mišljenja) – jasno proizlazi da je negativan saldo od 1.098.877,49 kn u obračunatim kamatama bio rezultat poslovnih odluka donesenih u društvu PZC d.o.o. Naime, na raspravi pred prvostupanjskim sudom 11. svibnja 2016. vještak je, pojašnjavajući ovaj navod te odgovarajući na pitanje zbog čega bi društvo Ceste d.d. u tom slučaju steklo protupravnu imovinsku korist, naveo da "posljedice poslovne odluke za terećenje po nižim kamatnim stopama ne snosi TD CESTE nego onaj koji je donio poslovnu odluku, odnosno uprava TD PZC." Iz toga jasno proizlazi da je odluka o uzimanju kredita od banaka, a potom pozajmljivana većeg dijela sredstava iz tako dobivenih bankarskih kredita društvu Ceste d.d., bila odluka uprave društva PZC d.o.o., odnosno optuženog Ivica Lovrića kao osobe koja je u inkriminirano vrijeme bila njegov direktor. Drugim riječima, obilježja kaznenog djela iz članka 246. stavka 2. KZ/11. opisanog pod točkom 3. izreke prvostupanjske presude optuženi Ivica Lovrić počinio je postupajući u svojstvu direktora društva PZC d.o.o., a ne kao odgovorna osoba u društvu Ceste d.d., jer bi njegova kaznena odgovornost postojala i da je bilo tko drugi bio direktor društva PZC d.o.o.

6.2. Kako, dakle, u konkretnom slučaju u odnosu na društvo Ceste d.d. nije ispunjen uvjet iz članka 3. stavka 1. ZOPOKD-a, iz kojeg proizlazi da se kaznena odgovornost pravne osobe izvodi iz odgovornosti njene odgovorne osobe, a radnje kaznenog djela optuženi Ivica Lovrić počinio je kao odgovorna osoba društva PZC d.o.o., a ne kao odgovorna osoba optuženog društva Ceste d.d., pobijanu je presudu u odnosu na optuženu pravnu osobu Ceste d.d. u stečaju i kazneno djelo opisano u točki 5. izreke trebalo preinačiti na način opisan u točki 1. izreke ove presude, uslijed čega je žalba optužene pravne osobe Ceste d.d. u stečaju postala bespredmetna.

6.3. Slijedom toga je, na temelju članka 149. stavka 1. ZKP/08.-19., odlučeno da troškovi kaznenog postupka iz članka 145. stavka 2. točaka 1. do 5. ZKP/08.-19. te nužni izdaci optužene pravne osobe Ceste d.d. u stečaju i nužni izdaci i nagrada njezinog branitelja padaju na teret proračunskih sredstava.

U odnosu na žalbu državnog odvjetnika protiv oslobađajućeg dijela pobijane presude

7. Državni odvjetnik u žalbi ističe da je iz obrazloženja pobijane presude nejasno je li prvostupanjski sud zaključio da nema dokaza je li plaćanje udjela društva PZC d.o.o. uopće izvršeno sredstvima samog tog društva te, ako jest, je li u tu svrhu plaćen veći ili manji iznos od onog naznačenog u optužbi, ili, ako je takvog plaćanja bilo, predstavlja li ono, u okolnostima koje su postojale i koje su naknadno uslijedile, kazneno djelo.

7.1. Suprotno ovim tvrdnjama državnog odvjetnika, ne samo iz izreke pobijane presude prema kojoj je njen oslobađajući dio utemeljen na odredbi članka 453. točke 3. ZKP/08., nego i iz odgovarajućeg dijela obrazloženja te presude (stranica 40., odlomak 3. do stranica 48., odlomak 1.) jasno proizlazi da je prvostupanjski sud optuženike oslobodio optužbe jer nalazi da nije dokazano da su optuženici Ivica Lovrić i Željko Bošnjak počinili kazneno djelo iz točke 2. izreke, iz čega je izveden i zaključak i o nepostojanju odgovornosti optužene pravne osobe Ceste d.d. u stečaju. To je, osim toga, izrijeком i navedeno na stranici 47., odlomku 5. pobijane presude. Prema tome, nema govora o tome da bi u pobijanoj presudi bila ostvarena bitna povreda odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 1. točke 11. ZKP/08. na koju očito upire ovaj žalitelj, a ni ispitivanjem ovog dijela pobijane presude u smislu odredbe članka 476. stavka 1. točke 1. ZKP/08.-19. nije utvrđeno postojanje neke od postupovnih povreda na koje drugostupanjski sud pazi po službenoj dužnosti.

8. Žaleći se zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja, državni odvjetnik ističe da je optužba u odnosu na oslobađajući dio pobijane presude bila utemeljena na nalazu i mišljenju stalnog sudskog vještaka za financije i računovodstvo, mr. sc. Radovana Prodanovića od 28. studenog 2014. prema kojemu je višestrukim kompenzacijama u sveukupnom iznosu od 10.534.731,11 kn izmireno dospjelo potraživanje Hrvatskih autocesta d.o.o. kao prenositelja udjela društva PZC d.o.o. na način da je u prijedlozima tih kompenzacija naznačeno da je to društvo dužnik društva Ceste d.d. iako to nije odgovaralo stvarnom stanju, već je, naprotiv, ovo potonje društvo bilo dužnik društva PZC d.o.o. Zbog toga da je vještak zaključio da je plaćanje za udjele društva PZC d.o.o. vršeno sredstvima samog tog društva, a to utvrđenje, po mišljenju državnog odvjetnika, nije dovedeno u sumnju.

8.1. Prije svega treba navesti da je stalni sudski vještak za financije i računovodstvo, mr. sc. Radovan Prodanović u svom osnovnom pisanom nalazu i mišljenju iz studenog 2014. (na kojemu je utemeljena optužnica državnog odvjetnika) iznio zaključak da je otkup poslovnih udjela u društvu PZC d.o.o. dijelom financiran iz sredstava samog tog društva jer je asignaciju i četiri višestruke kompenzacije (opisane na stranicama 69. do 74. osnovnog pisanog nalaza i mišljenja iz studenog 2014.) na temelju kojih je izvršena ta otplata smatrao nevjerodostojnima. Ovo stoga što prema poslovnoj dokumentaciji društva PZC d.o.o. koju je vještak tada imao na raspolaganju društvo PZC d.o.o. u vrijeme pojedinih od ovih radnji ili nije imalo

nikakvih dugovanja prema društvu Ceste d.d. ili je, naprotiv, prema ovom potonjem društvu imalo potraživanja.

8.2. Međutim, tijekom postupka je provedeno i dopunsko financijsko-knjigovodstveno vještačenje, i to uzimanjem u obzir i one dokumentacije kojom vještak nije raspolagao prilikom izrade svog osnovnog nalaza i mišljenja, a koja se dijelom nalazila nesortirana u sudskom spisu, dok je dijelom tada predana u sudski spis od strane obrane. Obrazlažući na raspravi pred prvostupanjskim sudom 11. svibnja 2016. svoj dopunski pisani nalaz i mišljenje iz siječnja 2016., vještak je objasnio da je izraz „nevjerodostojna dokumentacija“ u svom osnovnom pisanom nalazu i mišljenju upotrijebio zato što u trenutku kada su ti ugovori sačinjeni nisu postojale takve međusobne obveze koje bi potvrđivale osnovu takvih ugovora, odnosno zato što tada nije raspolagao ugovorima o pozajmicama koji postoje između društava PZC d.o.o. i Ceste d.d. Osim toga, da je evidentno i kašnjenje u evidentiranju poslovnih događaja, zbog čega se ne može utvrditi stvarno odnos dugovanja i potraživanja između društava na dan provođenja kompenzacije. Kada mu je predložena tabela 2 na stranici 12. dopunskog pisanog nalaza i mišljenja i kada je upitan da li su ugovori o asignaciji i kompenzacijama potpisani od ovlaštenih osoba, vještak je odgovorio da jesu i da su kao takvi podobni za knjiženje u poslovnim knjigama društva. S obzirom na navedeno, prihvatljiv je zaključak prvostupanjskog suda da je riječ o vjerodostojnoj dokumentaciji koja prikazuje stvarno obavljene poslove između više poslovnih subjekata čija su međusobna potraživanja zatvorena na opisani način, tim više što ih nitko nije pobijao.

8.3. Također treba imati u vidu i iskaz svjedoka Hrvoja Sarića (koji je u inkriminirano vrijeme bio voditelj računovodstva u društvu Ceste d.d.), a koji je naveo da su se materijalni i ljudski resursi društava Ceste d.d. i PZC d.o.o. preklapali kada bi se odrađivao nekakav posao, tako da se dnevni događaji nisu mogli evidentirati u tom nekom konkretnom danu, već se sravnjivanje radilo 31. prosinca poslovne godine. Slično je iskazala i svjedokinja Vesna Ulični, u inkriminirano vrijeme voditeljica knjigovodstva u društvu PZC d.o.o. Iz njezinog iskaza, naime, proizlazi da su između društava Ceste d.d. i PZC d.o.o. postojale međusobne pozajmice koje se nisu knjižile na dnevnoj bazi, već jednom godišnje, i to krajem poslovne godine.

8.4. Nadalje, kako su prema osnovnom nalazu i mišljenju vještaka za kupovinu poslovnih udjela društva PZC d.o.o. korištena njegova sredstva u iznosu od 12.416.579,73 kn, pri čemu se iznos od 1.881.848,63 kn odnosi na razdoblje od 1998. do 2004., a iznos od 10.534.731,10 kn na razdoblje od 2004. do 31. prosinca 2008., dok je optuženicama Lovriću i Bošnjaku optužnicom inkriminirano razdoblje od 3. listopada 2006. do 31. prosinca 2008., prvostupanjski je sud zatražio od vještaka da se očituje je li u mogućnosti izračunati iznos otplate udjela kada bi se razgraničilo razdoblje od 2004. do 3. listopada 2006. (početak inkriminiranog razdoblja) te od 2006. do 31. prosinca 2008. (kraj inkriminiranog razdoblja). Vještak je objasnio da bi se jedino potpunim i detaljnim vještačenjem svakog dokumenta o plaćanju obveza po osnovi otkupa udjela u razdoblju moglo izračunati koliki je iznos stvarno podmiren s naslova otkupa udjela u kompenzacijama, a to bi bilo nemoguće napraviti jer takvi podaci ne postoje budući da se tako nije evidentiralo prema izjavi stečajnog upravitelja. Naveo je i da nije postojao poseban konto na kojem bi bile evidentirane takve obveze i plaćanja.

8.5. S obzirom na navedeno, ne može se prihvatiti ni žalbena tvrdnja državnog odvjetnika da je prvostupanjski sud pogrešno iznio da postoji razlika u iznosu plaćenom u razdoblju od 2006. do 2008. na ime otplate udjela društva PZC d.o.o. sredstvima samog tog društva između optužbe i vještačenja.

8.6. Kako, dakle, ni vještačenjem na temelju one financijsko-knjigovodstvene dokumentacije koja je bila raspoloživa nije bilo moguće utvrditi činjenične navode iz ove inkriminacije, oslobađajuća presuda utemeljena na odredbi članka 453. točke 3. ZKP/08. u odnosu na optuženike Ivicu Lovrića i Željka Bošnjaka te optuženu pravnu osobu Ceste d.d. u stečaju je pravilna i zakonita te nije s uspjehom dovedena u pitanje žalbom državnog odvjetnika. Ovo tim više što državni odvjetnik u svojoj žalbi ne iznosi ništa novo niti drugačije od onoga što je već bilo poznato prvostupanjskom sudu i što je bilo razmatrano prilikom donošenja pobijane presude, već u suštini ponavlja tvrdnje na kojima je utemeljena prvotno podnesena optužnica, koja je, kao što je već prethodno navedena, bila utemeljena na nalazu i mišljenju financijsko-knjigovodstvenog vještaka koji je kasnije bitno izmijenjen.

8.7. Zbog toga niti žalba državnog odvjetnika zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja (članak 470. stavak 2. ZKP/08.) nije osnovana.

U odnosu na žalbe optuženika Ivice Lovrića i Željka Bošnjaka i kazneno djelo opisano u točki 1. izreke pobijane presude

9. Nije sporno da je način otplate i prikupljanja sredstava za kupnju dionica društva Ceste d.d. odredila Županija brodsko-posavska. To, međutim, ne opravdava žalbene tvrdnje optuženika Ivice Lovrića i Željka Bošnjaka da oni nisu imali namjeru na inkriminirani im način oštetiti društvo Ceste d.d., odnosno steći protupravnu imovinsku korist za sebe i ostale dioničare.

9.1. Međutim, dogovor da mjesečne obroke za otkup dionica društva Ceste d.d. od svih stjecatelja prikuplja društvo Ceste d.d. i potom ih uplaćuje na žiro-račun Županiji brodsko-posavskoj (sukladno ugovoru od 22. svibnja 2001. zaključenom između Županije brodsko-posavske i društva Ceste d.d., koji je sam po sebi valjan i zakonit) optuženicima Lovriću i Bošnjaku očito je olakšao provođenje u djelo njihove namjere. Oni, naime, svjesno, s ciljem da materijalno okoriste sebe, Ivicu Vuletića i tzv. male dioničare, a oštete društvo Ceste d.d., nisu poduzeli ništa kako bi se sredstva za te dionice prikupila od njihovih stjecatelja i uplatila društvu Ceste d.d., a nisu poduzeli ništa ni kako bi se ta sredstva naknadno prikupila od stjecatelja dionica i uplatila tom društvu (koje je svoju obvezu prema Županiji brodsko-posavskoj u cijelosti podmirilo). Stoga su, upravo zbog takvog propuštanja dužnih radnji optuženika Lovrića i Bošnjaka, u konačnici, dionice društva Ceste d.d. plaćene sredstvima samog tog društva.

10. Optuženi Ivica Lovrić i optuženi Željko Bošnjak u svojim žalbama ističu da iz dokaza izvedenih tijekom ovog kaznenog postupka proizlazi da su potraživanja društva Ceste d.d. prema dioničarima po osnovi otplate dionica transparentno evidentirana i knjižena na posebnom kontu kao pozajmice koje su se u svakom trenutku mogle prebiti s dobiti. Ispravnost njihovog poslovanja, kako se to ističe u žalbi optuženog Željka Bošnjaka, da proizlazi i iz iskaza svjedoka Ivana Lukića,

Hrvoja Sarića te Vesne Ulični, a to da potvrđuju i državna revizija, komercijalna revizija, razne inspekcije te odluke Skupštine Županije brodsko-posavske i Skupštine dioničara društva Ceste d.d. Međutim, kako to u žalbi ističe optuženi Lovrić, dobit se nije isplaćivala kako bi se društvo osnažilo, dok optuženi Željko Bošnjak u svojoj žalbi tvrdi da do neisplate cijelog paketa dionica nije došlo ni njegovom ni krivnjom optuženog Lovrića, već zbog recesije koja je 2008. zahvatila građevinske firme. Oba žalitelja smatraju da je stoga pogrešan zaključak prvostupanjskog suda da su oni postupali s unaprijed stvorenom namjerom, odnosno dogovorom da se sredstva ne pribavljaju od dioničara, već da se njihove obveze otplaćuju s računa društva Ceste d.d, bez da se od njih naknadno refundiraju.

10.1. Nije sporno da su potraživanja društva Ceste d.d. prema dioničarima po osnovi otplate dionica evidentirana i knjižena na posebnom kontu kao pozajmice te da je ispravnost takvog postupanja potvrđena svim prethodno navedenim materijalnim i personalnim dokazima na koje se pozivaju obojica ovih žalitelja. Međutim, ni to ne opravdava zaključak da oni nisu postupali u zajedničkoj namjeri da se sredstva ne pribavljaju od dioničara, već da se njihove obveze otplaćuju s računa društva Ceste d.d. bez da se od njih naknadno refundiraju, a kako se to nastoji prikazati u žalbama optuženika Lovrića i Bošnjaka. Činjenica je, naime, da ovi optuženici tijekom cijelog inkriminiranog razdoblja (od rujna 2005. do svibnja 2011.) nikada nisu poduzeli ništa da bi se ta potraživanja doista naplatila od dioničara, bilo iz dobiti društva bilo na neki drugi način. Oba optuženika su u svojim obranama naveli da su odlučili da će se ta potraživanja prebiti s ostvarenom dobiti. Međutim, kada se ima u vidu i to da je optuženi Lovrić u svojoj obrani naveo i da je odlučio da će se dobit iskoristiti za osnaženje poduzeća, proizlazi da se ta potraživanja zapravo nisu namjeravala podmiriti ni na taj način, odnosno prijebojem s ostvarenom dobiti društva.

10.2. Za taj zaključak značajan je i iskaza svjedoka Ivica Vuletića koji je naveo da je, nakon što je ušao u krug stjecanja 5% dionica, pitao optuženike Lovrića i Bošnjaka kako će se to plaćati, a na to da su mu oni odgovorili da se ne mora brinuti jer da će njihova obveza za dionice po godinama biti isplaćena iz dividende koju budu ostvarivali kao dioničari. Međutim, da od vremena stjecanja tog paketa dionica, odnosno od 2001. pa sve do ovog postupka, on nije dobio nikakav dokument iz kojeg bi bilo vidljivo da su za njega isplaćene rate dionica. Kada je naknadno saznao na koji način su dionice bile otplaćene, bio je ogorčen jer nije imao pojma da se njega zaduživalo u društvu na ime tih dionica na način da su one otplaćene iz sredstava društva Ceste d.d., a pogotovo stoga što nikada nije bio upoznat od strane optuženika Lovrića i Bošnjaka o takvom načinu otplate niti im je bilo kada dao dozvolu da se njega na taj način zadužuje u društvu Ceste d.d., a niti da društvo Ceste d.d. za njega plaća dionice. Također je naveo da se ne sjeća da je ikada na Nadzornom odboru donesena ikakva odluka o načinu otplate dionica, a isto tako da je sudjelovao i na Skupštinama, kako za društvo Ceste d.d., tako i za društvo PZC d.o.o., no ne sjeća se ni da bi na njima ikada bilo govora o načinu otplate dionica, bilo za male dioničare, bilo za njih veće dioničare.

11. Optuženi Ivica Lovrić u žalbi ističe da ni stečajni upravitelj optužene pravne osobe Ceste d.d. u stečaju nije osporio postojanje potraživanja prema dioničarima, ali da nije želio pokretati postupke protiv malih dioničara, iz čega ovaj žalitelj

zaključuje da nije bilo osnove za dosudu imovinskopravnog zahtjeva u iznosu od 817.629,46 kn na ime otplate dionica za male dioničare, na čiju su isplatu obvezani on i optuženi Bošnjak. Slično tome, optuženi Željko Bošnjak u svojoj žalbi ističe da je društvo Ceste d.d. imalo mogućnost za neplaćeni dio kupoprodajne cijene dionica ostalih dioničara podnijeti tužbu, no da je sam stečajni upravitelj iskazao da je za to znao, ali da se u to nije htio upuštati.

11.1. Istaknutim žalbenim navodima optuženici Lovrić i Bošnjak zapravo upiru na to da pobijanom presudom nije bilo osnovano obvezati ih po osnovi imovinskopravnog zahtjeva oštećenog društva Ceste d.d. u stečaju na plaćanje iznosa dionica malih dioničara plaćenih na ime otkupa dionica. Međutim, bez uspjeha. Naime, i sam optuženi Ivica Lovrić u žalbi ističe da ni stečajni upravitelj tog društva nije osporio postojanje potraživanja prema dioničarima, ali da nije želio pokretati postupke protiv malih dioničara. Time ovaj žalitelj očito nastoji prikazati da je nepokretanje postupaka naplate protiv malih dioničara dovoljan i opravdan razlog za to da ga se u ovom kaznenom postupku ekskulpira obveze plaćanja iznosa plaćenih dionica malih dioničara na ime otkupa dionica. Međutim, optuženi Lovrić pritom zanemaruje daljnje navode stečajnog upravitelja društva Ceste d.d. u stečaju, Zdravka Grubeše da od malih dioničara nije išao s prisilnom naplatom iz razloga ekonomičnosti jer se radilo o oko 400 malih dioničara s vrlo malim potraživanjima, pri čemu je jedan dio otišao i u zastaru. Dakle, razlog nepostupanja stečajnog upravitelja u odnosu na potraživanja prema malim dioničarima nije u stajalištu stečajnog upravitelja da to ne bi bilo osnovano, već da to nije bilo ekonomično, a to onda mijenja zaključak u žalbama koji sugeriraju optuženici Lovrić i Bošnjak.

12. Ni činjenica da je inkriminirani iznos utužen u parničnom postupku pred trgovačkim sudom ne isključuje niti umanjuje odgovornost ovih optuženika za kazneno djelo kako je ono opisano u činjeničnom opisu točke 1. izreke pobijane presude, a kako to u žalbi nastoji prikazati optuženi Željko Bošnjak. Riječ je, naime, o dva, po svojoj prirodi i temeljima odgovornosti, potpuno različita postupka, pri čemu taj novčani iznos u ovom kaznenom postupku predstavlja štetu nastalu protupravnim postupanjem optuženika Lovrića i Bošnjaka kojim su ostvarena obilježja kaznenog djela.

13. Optuženi Ivica Lovrić i optuženi Željko Bošnjak u žalbama tvrde da je njihovo postupanje, kako je ono opisano u ovoj točki izreke pobijane presude, pogrešno vezano uz primjenu članka 2. Zakona o privatizaciji („Narodne novine“ broj 21/96.; dalje: ZP). Ovo stoga što je, kako se to ističe u žalbi optuženog Lovrića, društvo Ceste d.d. osnovano kao privatno od strane Županije brodsko-posavske pa ni dionice tog društva nisu bile prodavane sukladno odredbama tog Zakona, pri čemu da prvostupanijski sud uopće nije obrazložio zašto je smatrao potrebnim primijeniti taj Zakon, čime da je počinjena i bitna povreda odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 1. točke 11. ZKP/08. Obojica ovih žalitelja ističu da, ako bi se i uzelo da se taj Zakon može primijeniti, njihovo ponašanje ne bi predstavljalo kazneno djelo, već prekršaj. Međutim, kako to ističe optuženi Bošnjak u svojoj žalbi, taj zakon je prestao važiti pa smatra da je takvo ponašanje dekriminalizirano. Obojica ovih žalitelja stoga smatraju da je zbog toga povrijeđen i kazneni zakon u odredbi članka 469. točke 1. ZKP/08.

13.1. Optuženici Lovrić i Bošnjak su navedeno isticali i u tijeku postupka pred prvostupanjskim sudom, a kako se s razlozima toga suda u pogledu neprihvatljivosti, odnosno neosnovanosti tih tvrdnji, koji su vrlo detaljno izloženi u obrazloženju pobijane presude, u cijelosti slaže i ovaj sud, to se žalitelji, radi nepotrebnog ponavljanja, upućuju na te razloge (stranica 26., odlomak 5. do stranice 27., odlomak 5.). Stoga u pobijanoj presudi nije ostvarena bitna povreda odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 1. točke 11. ZKP/08. niti je povrijeđen kazneni zakon u odredbi članka 469. točke 1. ZKP/08.

14. Optuženi Ivica Lovrić u žalbi ističe da prvostupanjski sud u odnosu na ovo kazneno djelo nije valjano obrazložio postojanje pravnog kontinuiteta. Tvrdi da je za biće kaznenog djela iz članka 246. KZ/11. potrebno da postupanjem optuženika s jedne strane bude ostvarena imovinska korist te da s druge strane nastane šteta, a da u obrazloženju pobijane presude nije navedeno tko je stekao imovinsku korist i u kolikom iznosu. Smatra da je zbog toga pobijana presuda nerazumljiva i da je time počinjena bitna povreda odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 1. točke 11. ZKP/08. te da je pogrešno primijenjen KZ/11.

14.1. Protivno istaknutim žalbenim navodima optuženog Ivica Lovrića, u obrazloženju pobijane presude dani su jasni, iscrpni i valjani razlozi, i to kako u pogledu postojanja pravnog kontinuiteta, tako i u pogledu primjene blažeg kaznenog zakona (stranica 32., odlomak 6. do stranice 34., odlomak 1.). Iz tog je dijela obrazloženja pobijane presude jasno vidljivo i kome je uslijed protupravnog postupanja optuženika Lovrića i Bošnjaka pribavljena protupravna imovinska korist, a kome je prouzročena šteta, pri čemu propust navođenja točnog iznosa pribavljene protupravne imovinske koristi, odnosno štete naznačenih u izreci presude i u tom dijelu obrazloženja ne čini pobijanu presudu nerazumljivom, kako to tvrdi ovaj žalitelj. Prema tome, u pobijanoj presudi nije ostvarena bitna povreda odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 1. točke 11. ZKP/08. niti je pogrešno primijenjen kazneni zakon.

15. Žalbom optuženog Ivica Lovrića osporava se i ocjena prvostupanjskog suda o vjerodostojnosti iskaza svjedoka Ivica Vuletića. Ovaj ga žalitelj, naime, smatra pristranim jer je, kako je i sam naveo, bio „treći čovjek“ u društvu te zaključuje da prvostupanjski sud na temelju istoga nije mogao utvrđivati činjenice koje ga terete. Stoga smatra da su u tom dijelu ostvarene bitne povrede odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 3. u vezi članka 9. stavaka 1. i 4. i članka 468. stavka 1. točke 11. ZKP/08.

15.1. Prije svega, neprihvatljiva je tvrdnja ovog žalitelja da iskaz svjedoka Ivica Vuletića nije vjerodostojan dokaz samo zbog činjenice funkcije tog svjedoka u društvu Ceste d.d. u inkriminirano vrijeme, a bez navođenja konkretnih okolnosti koje bi dovodile u pitanje njegovu vjerodostojnost. Osim toga, iz cjelokupnog stanja spisa predmeta i dokazne građe vrlo je jasno vidljivo da iskaz tog svjedoka nije ni jedini ni odlučujući dokaz na temelju kojega je prvostupanjski sud zaključivao o krivnji optuženog Lovrića u ovom predmetu. Nadalje, navodi toga svjedoka potvrđeni su, odnosno sukladni su nizu drugih izvedenih dokaza, tako da je prvostupanjski sud prilikom ocjene njegove vjerodostojnosti svakako imao u vidu te uzeo u obzir i tu činjenicu. Prema tome, nema govora o tome da bi zbog činjenice da je pobijana

presuda utemeljena i na iskazu svjedoka Ivica Vuletića bila ostvarena bilo koja od u žalbi optuženog Ivica Lovrića istaknutih bitnih postupovnih povreda.

16. Točno je da je prvostupanjski sud u točki 1. izreke pobijane presude optuženog Ivicu Lovrića proglasio krivim za postupanje protivno članku 252. Zakona o trgovačkim društvima („Narodne novine“ broj 111/93., 34/99., 121/99., 52/00., 118/03., 107/07., 146/08. i 137/09.; dalje: ZTD), a zatim mu je olakotnom cijenio činjenicu da je oba društva vodio na način da ne odu u stečaj unatoč problemima za vrijeme globalne krize.

16.1. Međutim, niti time nije ostvarena bitna postupovna povreda iz članka 468. stavka 1. točke 11. ZKP/08. na koju upire optuženi Ivica Lovrić u svojoj žalbi kada tvrdi da je prvostupanjski sud time neizravno utvrdio da je on zapravo postupao sukladno članku 252. ZTD-a. Naime, iz povijesnog izvatka iz sudskog registra za društvo Ceste d.d. proizlazi da je optuženi Ivica Lovrić bio direktor tog društva ovlašten zastupati ga pojedinačno i samostalno od 29. prosinca 1997. (dakle, od njegovog osnivanja) do 16. rujna 2011., dok je od ovog tada pa do 2. studenog 2011. bio član uprave ovlašten zastupati društvo s predsjednikom uprave. Iz navedenog, dakle, proizlazi da je optuženi Lovrić bio osoba ovlaštena za zastupanje tog društva gotovo 14 godina, dok je stečaj nad društvom Ceste d.d. otvoren u ožujku 2014., odnosno nakon više od 2 godine po prestanku svojstva optuženog Lovrića kao odgovorne osobe u tom društvu. Stoga je ocjena od strane prvostupanjskog suda prethodno spomenute okolnosti na strani optuženog Lovrića kao olakotne smisljena i sukladna činjeničnom stanju. Ista, međutim, ne isključuje niti proturječi također pravilnom utvrđenju prvostupanjskog suda da je optuženi Lovrić, postupajući na načine opisane u točki 1. i u točki 3. izreke pobijane presude povrijedio odredbu članka 252. ZTD-a.

17. Optuženi Željko Bošnjak u žalbi ističe da on nikada nije bio član uprave društva Ceste d.d. te da je i vještak Prodanović potvrdio da se na sjednicama nadzornog odbora kojega je on bio predsjednik nije raspravljalo o pojedinim ugovorima, plaćanjima, kamatama i sl., iz čega ovaj žalitelj zaključuje da on ni nije mogao odlučivati o tom plaćanju. Pri tome činjenica da se njegov potpis nalazi na pojedinim dokumentima ne znači da je ugovor sklopljen. Naime, oznaka „financijski direktor“, o čemu je iskazivala svjedokinja Vesna Ulični, bila je na starim obrascima, no stvarno funkcija financijskog direktora nije postojala.

17.1. Istaknutim žalbenim navodima optuženi Željko Bošnjak u suštini ističe da, s obzirom na svoju funkciju u društvu Ceste d.d. *tempore criminis*, nije imao nikakve veze s vođenjem financijskog sektora tog društva te da je njegov potpis na financijskim dokumentima samo formalne prirode i bez ikakvog odlučujućeg značaja. Budući da je riječ o tvrdnjama koje je on isticao i u svojoj obrani u tijeku postupka pred prvostupanjskim sudom te da je taj sud, i po ocjeni ovog drugostupanjskog suda, pravilno zaključio da su one u suprotnosti s drugim izvedenim dokazima, a to je i vrlo detaljno obrazložio, ovaj se žalitelj upućuje na razloge iznesene u pobijanoj presudi (stranica 25., odlomak 5. do stranice 26., odlomak 4.).

18. Slijedom svega iznesenog, niti u dijelu presude koji se odnosi na točku 1. izreke nisu počinjene bitne povrede odredaba kaznenog postupka koje u žalbama

ističu optuženici Lovrić i Bošnjak, a niti koja druga takva povreda na koju, prema odredbi članka 476. stavka 1. točke 1. ZKP/08.-19., drugostupanjski sud pazi po službenoj dužnosti, niti je njihovim žalbama dovedena u sumnju pravilnost tih činjeničnih utvrđenja, a na pravilno i potpuno utvrđeno činjenično stanje prvostupanjski je sud pravilno primijenio kazneni zakon, taj zakon nije povrijeđen odnosno na štetu optuženika (članak 476. stavak 1. točka 2. ZKP/08.-19.).

U odnosu na na žalbe optuženika Ivica Lovrića i Željka Bošnjaka i kazneno djelo opisano u točki 3. izreke pobijane presude

19. Optuženi Ivica Lovrić smatra da je prvostupanjski sud i u odnosu na ovo kazneno djelo pogrešno primijenio kazneni zakon prilikom utvrđivanja postojanja pravnog kontinuiteta. Pri tome se poziva na odluku VSRH broj I KŽ-267/11 od 2. travnja 2014. u kojoj da je utvrđeno da između kaznenog djela iz članka 292. stavka 1. alineje 6. i stavka 2. KZ/97. i kaznenog djela iz članka 246. stavka 2. u vezi sa stavkom 1. KZ/11. nema pravnog kontinuiteta ako je protupravnu imovinsku korist stekla pravna osoba u kojoj počinitelj obnaša dužnost odgovorne osobe.

19.1. Protivno ovim žalbenim navodima, prvostupanjski je sud pravilno utvrdio postojanje pravnog kontinuiteta između kaznenog djela iz članka 246. stavka 2. u vezi sa stavkom 1. KZ/11. (kao zakona koji je bio na snazi u vrijeme donošenja prvostupanjske presude) i kaznenog djela iz članka 292. stavka 1. alineje 6. i stavka 2. KZ/97. (kao zakona koji je bio na snazi *tempore criminis*), a potom je pravilno zaključio da je u konkretnom slučaju za optuženog Ivicu Lovrića blaži KZ/11. Stoga ga je pravilnom primjenom kaznenog zakona proglasio krivim za kazneno djelo iz članka 246. stavka 2. u vezi sa stavkom 1. KZ/11., a za takvu svoju odluku iznio je jasne, dostatne i valjane razloge koje u cijelosti prihvaća i ovaj sud, tako da se i žalitelj, radi izbjegavanja nepotrebnog ponavljanja, upućuje na iste (stranica 38., odlomak 6. do stranice 39., odlomak 3.).

19.2. Pri tome treba reći da odluka VSRH broj I KŽ-267/11 od 2. travnja 2014. na koju se poziva ovaj žalitelj nije primjenjiva na činjenično stanje u konkretnom slučaju. U tom je predmetu, naime, bila riječ o tome da je optuženik, postupajući kao član uprave i direktor trgovačkog društva o čijim se imovinskim interesima bio dužan brinuti, tom trgovačkom društvu pribavio protupravnu imovinsku korist, a drugome prouzročio štetu, zbog čega je u konačnici, pravilnom primjenom kaznenog zakona, oslobođen od optužbe za kazneno djelo iz članka 292. stavka 2. u vezi s člankom 292. stavkom 1. alinejom 6. KZ/97. Nije sporno da je u ovome slučaju optuženi Ivica Lovrić u inkriminirano vrijeme bio direktor u oba društva (PZC d.o.o. i Ceste d.d.). Međutim, za njegovo ostvarenje obilježja tog kaznenog djela odlučno je da je on, postupajući u svojstvu direktora društva PZC d.o.o. (o čijim se imovinskim interesima bio dužan brinuti), tom društvu prouzročio štetu, a istovremeno drugoj pravnoj osobi u istom iznosu pribavio protupravnu imovinska korist, pri čemu njegovu kaznenu odgovornost ne otklanja činjenica da je i u toj drugoj pravnoj osobi koja je stekla tu korist on također bio direktor.

20. Optuženi Ivica Lovrić u žalbi također ističe da, budući da nitko nije stekao imovinsku korist, ovdje nema govora o ispunjenju bića kaznenog djela jer same pozajmice nisu protupravne, odnosno da je društvo Ceste d.d. vratilo sve pozajmice.

Smatra da, ako jedno društvo trpi štetu, to ne znači da drugo društvo stječe protupravnu imovinsku korist. Osim toga, da prvostupanjski sud nije naveo zašto smatra da je društvo Ceste d.d. ostvarilo protupravnu imovinsku korist niti u čemu se ona sastoji, zbog čega da je u tom dijelu počinjena i bitna povreda odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 1. točke 11. ZKP/08.

20.1. Nije sporno da davanje pozajmica između dvaju trgovačkih društava samo po sebi nije protupravno, kao ni to da je u konkretnom slučaju društvo Ceste d.d. sve pozajmice vratilo društvu PZC d.o.o. Međutim, okolnosti i cjelokupni kontekst u kojemu su te pozajmice dane ono su zbog čega je prvostupanjski sud pravilno zaključio da su se u postupanju optuženog Ivica Lovrića ostvarila obilježja kaznenog djela za koje je on i proglašen krivim. Društvo PZC d.o.o. je, naime, neposredno nakon što bi mu poslovna banka odobrila svaki od ukupno pet kredita, veći dio tih sredstava usmjerilo kao pozajmice društvu Ceste d.d. po dvostruko nižoj kamatnoj stopi od one koju je ugovorilo s bankom, iz čega je očita razlika između iznosa kamate obračunate na kredite odobrene društvu PZC d.o.o. i iznosa kamate obračunate na pozajmice koje to društvo dalo društvu Ceste d.d. Prvostupanjski sud je u obrazloženju pobijane presude vrlo detaljno opisao tijek i okolnosti odobravanja i isplate svakog pojedinog od tih pet kredita koje je društvo PZC d.o.o. podiglo u Hypo – Alpe – Adria Bank te pozajmica koje je to društvo potom davalo društvu Ceste d.d. Pri tome je, protivno žalbenoj tvrdnji optuženog Lovrića, naveo zašto smatra da je društvo Ceste d.d. ostvarilo protupravnu imovinsku korist i u čemu se ona sastoji (stranica 35., odlomak 5. do stranica 38., odlomak 5.), tako da nema govora o tome da bi u tom dijelu pobijane presude bila počinjena bitna povreda odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 1. točke 11. ZKP/08., a niti dvojbe oko protupravnosti imovinske koristi koju je na opisani način steklo društvo Ceste d.d.

20.2. S obzirom na navedeno, potpuno su neosnovani i žalbeni navodi optuženog Lovrića da kod njega nije postojala svijest o protupravnosti jer da nijedan zakon ne zabranjuje davanje pozajmica između trgovačkih društava te da šteta koja se navodi nije dokazana, odnosno da je njezina visina neutemeljena.

21. Imajući u vidu vremenski kontekst podizanja kredita i davanja pozajmica – realizacija pozajmica društvu Ceste d.d. od strane društva PZC d.o.o. odvija se isti ili sljedeći dan po odobrenju, odnosno isplati kreditnih sredstava društvu PZC d.o.o. od strane banke – neprihvatljive su i žalbene tvrdnje optuženog Ivica Lovrića da nema dokaza da su ti krediti podignuti isključivo radi pozajmljivanja novca društvu Ceste d.d. Naime, postupanje optuženog Ivica Lovrića kao direktora društva PZC d.o.o. upućuje na upravo suprotan zaključak – da je svrha podizanja kredita društva PZC d.o.o. u banci bila upravo u tome da se iz tako dobivenih sredstava potom daju pozajmice društvu Ceste d.o.o. po neusporedivo povoljnijim kamatnim stopama od onih koje je banka obračunavala društvu PZC d.o.o. na odobrene mu kredite, iz čega jasno proizlazi i šteta za društvo PZC d.o.o. te korist za društvo Ceste d.o.o. o čijim interesima je optuženi Lovrić bio dužan brinuti se.

21.1. Stoga su potpuno neprihvatljive i žalbene tvrdnje optuženog Lovrića kojima se, ponavljajući svoju obranu, nastoji ekskulpirati tvrdeći da ni poreznim nadzorom ni revizijom nisu utvrđene nepravilnosti u pogledu obračunavanja takvih kamatnih stopa na pozajmice između društava PZC d.o.o. i Ceste d.d.

22. Optuženi Ivica Lovrić nije u pravu ni kada u žalbi ističe da prvostupanjski sud izbjegava uzeti u obzir da su društva Ceste d.d. i PZC d.o.o. bila povezana društva, a ni kada tvrdi da prvostupanjski sud nagađa ili presumira postojanje njegovog osobnog interesa bez valjanog obrazloženja, zbog čega da se pobijana presuda ne može ispitati ni u tom dijelu.

22.1. Naime, iz obrazloženja prvostupanjske presude jasno proizlazi da je prvostupanjski sud akceptirao da su navedena društva u određenom smislu bila povezana (stranica 28., odlomak 8.), a također je valjano obrazložio u čemu je, po njegovom stanovištu, bio interes optuženog Ivice Lovrića da postupi onako kako mu je inkriminirano u točki 3. izreke pobijane presude (stranica 38., odlomak 4.). Prema tome, ni u tom dijelu nije ostvarena bitna postupovna povreda iz članka 468. stavka 1. točke 11. ZKP/08. na koju očito upire ovaj žalitelj niti je činjenično stanje pogrešno utvrđeno.

23. Optuženi Ivica Lovrić u žalbi dalje ističe da je prvostupanjski sud propustio utvrditi bitnu činjenicu, a ta je da je društvo Ceste d.d. praktički bilo vlasnik društva PZC d.o.o., tako da plasiranje pozajmice od strane društva u vlasništvu vladajućeg društva ovom drugom ne predstavlja kazneno djelo, a to da proizlazi i iz odluke Županijskog suda u Karlovcu broj K-5/2002, potvrđene odlukom VSRH broj I Kž-526/2002 od 14. rujna 2005.

23.1. Međutim, ni za prvostupanjski sud nije bilo sporno da je odobravanje pozajmice između dvaju trgovačkih društava dopušteno, ali okolnost iz koje proizlazi kaznena odgovornost optuženog Lovrića je njegovo propuštanje zaštite interesa društva PZC d.o.o. u kojem je bio predsjednik uprave. Pri tome je pozivanje ovog žalitelja na citirane sudske odluke potpuno promašeno jer se i one odnose na sasvim drugačije činjenično stanje od onoga u ovome predmetu.

24. Ovaj žalitelj nadalje ističe da se financijsko-knjigovodstveni vještak nije dotaknuo revizorskih izvješća koja su predana u spis predmeta 5. srpnja 2017., a iz kojih je vidljivo da su zapravo postojala dugovanja društva PZC d.o.o. prema društvu Ceste d.d., a ne obrnuto, da je društvo Ceste d.d. davalo pozajmice društvu PZC d.o.o., između ostaloga, i od kredita podignutih u bankama, i to pod jednakim uvjetima i s jednakom kamatom kao što je društvo PZC d.o.o. davalo pozajmice društvu Ceste d.d.

24.1. Međutim, ni u navedenom optuženi Lovrić nije u pravu. Naime, iz raspravnog zapisnika od 5. srpnja 2017. proizlazi da je branitelj optuženog Lovrića stalnom sudskom vještaku za financije i računovodstvo, mr. sc. Radovanu Prodanoviću, predočio revizorska izvješća za društva PZC d.o.o. i Ceste d.d. za 2010. i 2011., a vještak je, odgovarajući na pitanja vezana uz ta izvješća, naveo da iz revizorskog izvješća za društvo PZC d.o.o. za 2010. proizlazi da je to društvo dužno društvu Ceste d.d. iznos od 13.278.804,00 kn, a da je i u revizorskom izvješću za društvo Ceste d.d. za 2010. iskazano potraživanje prema društvu PZC d.o.o. u identičnom iznosu, i to na temelju danih zajmova uz kamatu od 4% godišnje. Što se tiče revizorskih izvješća za 2011., vještak je naveo da je društvo PZC d.o.o. iskazalo svoje obveze prema društvu Ceste d.d. u iznosu od 8.071.378,00 kn, a da je u identičnom iznosu u revizorskom izvješću društva Ceste d.d. iskazana obveza prema

društvu PZC d.o.o. Vještak je objasnio i da je nesporno da su između navedenih društava postojali međusobni odnosi koji su usklađivani svake godine, ali da ne postoji analitika o nastanku tih obveza, zbog čega se ne može točno utvrditi iz čega su prikazana potraživanja i obveze.

25. Iznos štete koja je uslijed postupanja optuženog Ivica Lovrića opisanog u ovoj točki izreke pobijane presude prouzročena društvu PZC d.o.o. predstavlja razliku između iznosa obračunatih i evidentiranih kamata na svih pet kredita odobrenih tom društvu od strane Hypo – Alpe – Adria Bank i iznosa obračunatih kamata na pozajmice koje je društvo PZC d.o.o. dalo društvu Ceste d.d. Navedeno utvrđenje proizlazi iz pisanog nalaza i mišljenja vještaka Prodanovića od 28. studenog 2014. (stranica 92. pisanog nalaza i mišljenja), koje kao stručno i dano u skladu s pravilima struke od strane nepristrane i za ishod ovog kaznenog postupka nezainteresirane osobe prihvaća i ovaj sud.

25.1. Stoga nisu osnovane ni žalbene tvrdnje optuženog Ivica Lovrića da obračun kamata od strane vještaka nije valjan jer da nigdje nije navedeno kada je društvo Ceste d.d. vratilo pozajmice društvu PZC d.o.o. te od kada do kada su tekle kamate na pozajmice, zbog čega da je upitno je li uopće nastala i šteta za društvo PZC d.o.o.

26. Slijedom svega iznesenog, niti u dijelu presude koji se odnosi na točku 3. izreke nisu počinjene bitne povrede odredaba kaznenog postupka koje u žalbama ističu optuženici Lovrić i Bošnjak, a niti koja druga takva povreda na koju drugostupanjski sud, prema odredbi članka 476. stavka 1. točke 1. ZKP/08.-19., pazi po službenoj dužnosti, niti je tim žalbama dovedena u sumnju pravilnost činjeničnih utvrđenja, a na pravilno i potpuno utvrđeno činjenično stanje prvostupanjski je sud pravilno primijenio kazneni zakon, odnosno taj zakon nije povrijeđen na štetu optuženika (članak 476. stavak 1. točka 2. ZKP/08.-19.).

U odnosu žalbe zbog odluke o kaznenim sankcijama i o imovinskopравnim zahtjevima

27. Državni odvjetnik smatra da su kaznene sankcije izrečene optuženicima Ivici Lovriću i Željku Bošnjaku preblage, da je neosnovano primijenjen institut ublažavanja kazne s obzirom na okolnosti da su oni samo djelomično nadoknadili prouzročenu štetu te s obzirom na to da iznosi pribavljene imovinske koristi odnosno prouzročene štete višestruko premašuju iznos koji je obilježje počinjenih kaznenih djela.

28. Žaleći se zbog odluke o kaznenoj sankciji, optuženi Ivica Lovrić tvrdi da mu prvostupanjski sud nije cijenio kao olakotne okolnosti da je hrvatski branitelj, nositelj Spomenice Domovinskog rata, da je navodno kazneno djelo počinjeno u razdoblju od 2007. do 2009., dakle, prije osam do deset godina, nakon čega on nije činio bilo kakva kaznena djela. Također da je trebalo cijeniti da zbog proteka vremena svrha kažnjavanja neće biti ispunjena, a osobito ne specijalna prevencija jer se iz žaliteljevog ponašanja nakon inkriminiranog razdoblja može vidjeti da ne postoji mogućnost ponavljanja takvih radnji. Stoga smatra da su i pojedinačne i jedinstvena kazna zatvora pretjerane te da ne odgovaraju težini posljedica.

29. Optuženi Željko Bošnjak smatra da je odluka o kaznenoj sankciji prestrogo određena u dijelu koji se odnosi na rok provjeravanja. Što se tiče posebne obveze, smatra da je logična u dijelu u kojemu je on dužan platiti dio svojih dionica, no da nije logična u dijelu polovine neplaćene cijene malih dioničara. Pri tome, u dijelu u kojemu je određeno da treba platiti za svoje dionice, ističe da je prvostupanjski sud zaboravio da je protiv njega već donesena presuda Trgovačkog suda u Osijeku, Stalne službe Slavonski Brod broj P-580/2014 od 3. lipnja 2015. kojom mu je kao tuženiku naloženo platiti tužitelju, društvu Ceste d.d. u stečaju iznos od 75.482,08 kuna s kamatama i troškovima postupka na ime neplaćenog dijela svojih dionica, zaključujući da ne može biti dva puta suđen za istu stvar.

30. Ispitujući pobijanu presudu u odluci o kaznenim sankcijama, ovaj drugostupanjski sud nalazi da je prvostupanjski sud pravilno utvrdio sve okolnosti koje su u smislu odredbe članka 47. KZ/11. odlučne za odmjeravanje kazne, kao i da ih je pravilno ocijenio. Tako je optuženicama Lovriću i Bošnjaku olakotnim cijenio neosuđivanost, okolnost da kroz dugogodišnje vrijeme kao odgovorne osobe nisu činili kaznena djela te korektno držanje tijekom trajanja ovog kaznenog postupka, a optuženom Lovriću i okolnosti da je obiteljski čovjek te da je sve do ovog postupka vodio oba društva na način da ne odu u stečaj unatoč problemima za vrijeme gospodarske krize. Otegotnom okolnošću kod optuženog Lovrića cijenjena je potreba da se izborom sankcije uputi poruka svim potencijalnim počiniteljima ovakvih kaznenih djela na pogibelnost njihova činenja, dok je optuženom Bošnjaku otegotnom cijenjena društvena opasnost ovakvih kaznenih djela. Vodeći računa i o potrebi da se oštećenima što prije nadoknadi šteta nastala inkriminiranim postupanjem optuženog Lovrića, prvostupanjski sud mu je za oba kaznena djela iz članka 246. stavka 2. u vezi sa stavkom 1. KZ/11. za koja ga je proglasio krivim utvrdio kazne zatvora u trajanju od po osam mjeseci, i to uz primjenu instituta ublažavanja kazne, a potom ga je, uz primjenu članka 51. KZ/11., osudio na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od jedne godine, time da mu je potom izrekao uvjetnu osudu s rokom provjeravanja od tri godine te uz daljnji uvjet da u roku od jedne godine izvrši posebnu obvezu iz članka 62. stavka 1. točke 1. KZ/11. i popravi štetu naknadom društvu Ceste d.d. u stečaju iznosa od 408.814,73 kn na ime otplate $\frac{1}{2}$ vrijednosti dionica malih dioničara, a društvu PZC d.o.o. iznosa od 1.098.877,49 kn, uz upozorenje da tako izrečena uvjetna osuda može biti opozvana ako optuženi Ivica Lovrić u određenom mu roku to ne izvrši. Polazeći od potrebe da se oštećenom društvu Ceste d.d. u stečaju što prije nadoknadi šteta nastala i inkriminiranim postupanjem optuženog Željka Bošnjaka, i tom je optuženiku kazna zatvora pravilno odmjerena primjenom instituta ublažavanja kazne, i to u trajanju od deset mjeseci, time da je i tom optuženiku potom izrečena uvjetna osuda s rokom provjeravanja od tri godine te pod uvjetom da u roku od jedne godine izvrši posebnu obvezu iz članka 62. stavka 1. točke 1. KZ/11. na način da društvu Ceste d.d. u stečaju popravi štetu naknadom iznosa od 408.814,73 kn na ime otplate $\frac{1}{2}$ vrijednosti dionica malih dioničara te iznos od 279.489,00 kn na ime svojih dionica plaćenih iz sredstava društva, uz upozorenje da uvjetna osuda može biti opozvana ako u određenom mu roku ne izvrši posebnu obvezu. Upravo takve pojedinačne i jedinstvena kazna zatvora u odnosu na optuženog Ivicu Lovrića te kazna zatvora u odnosu na optuženog Željka Bošnjaka, kao i izrečene im uvjetne osude su, i prema ocjeni ovoga suda, primjerene težini i okolnostima počinjenih kaznenih djela i osobama konkretnih

optuženika kao počinitelja te je za očekivati da će se njima ostvariti svrha kažnjavanja iz članka 41. KZ/11.

31. Stoga nije prihvaćena žalba državnog odvjetnika koji se zalaže za izricanje „primjerenih kazni“ u odnosu na obojicu ovih optuženika bez primjene instituta ublažavanja kazne, ne navodeći pri tome nijednu novu okolnost koja bi njihovom postupanju davala teži značaj, a koja nije bila poznata prvostupanjskom sudu i ocijenjena od strane toga suda.

32. Iako je optuženi Ivica Lovrić u pravu kada u žalbi ističe da mu prvostupanjski sud nije cijenio olakotnim i okolnosti da je hrvatski branitelj i nositelj Spomenice Domovinskog rata, imajući u vidu cjelokupni kontekst inkriminiranog postupanja tog optuženika, ocjena je ovoga suda da te okolnosti nisu takvog značaja da bi opravdavale izricanje još blaže kaznene sankcije u odnosu na tog optuženika, dok je okolnost proteka vremena od počinjenja kaznenih djela za koja je taj optuženik proglašen krivim svakako imala odraza prilikom ocjene prvostupanjskog suda da mu se pojedinačne kazne zatvora odmjere uz primjenu instituta ublažavanja kazne te da mu se u konačnici izrekne uvjetna osuda.

33. Jednako tako, nije prihvaćena ni žalba optuženog Željka Bošnjaka koji svoju tvrdnju da mu je odluka o kazni prestrogo određena u dijelu roka provjeravanja ničime ne argumentira. Budući da je taj optuženik, prema činjeničnom opisu kaznenog djela iz točke 1. izreke prvostupanjske presude, postupao u zajedničkoj namjeri s optuženim Ivicom Lovrićem da sebi, optuženom Ivici Lovriću, Ivici Vuletiću i tzv. malim dioničarima pribavi protupravnu imovinsku korist na štetu društva Ceste d.d., do čega je u konačnici i došlo, prvostupanjski sud mu je, protivno njegovoj daljnjoj žalbenoj tvrdnji, pravilno naložio posebnu obvezu iz članka 62. stavka 1. točke 1. KZ/11. upravo onako kako je to i navedeno u izreci pobijane presude u dijelu odluke o kaznenim sankcijama. Pri tome je, a što se tiče onog dijela posebne obveze da društvu Ceste d.d. u stečaju popravi štetu naknadom iznosa od 279.489,00 kn na ime svojih dionica plaćenih iz sredstava društva, već ranije obrazloženo da činjenica da je inkriminirani iznos utužen u parničnom postupku pred trgovačkim sudom ne isključuje niti umanjuje njegovu odgovornost za ovo kazneno djelo. No, neovisno o tome treba reći da presuda Trgovačkog suda u Osijeku, Stalne službe Slavonski Brod broj P-580/2014 od 3. lipnja 2015. na koju se u svojoj žalbi poziva optuženi Bošnjak ni ne egzistira jer je ona ukinuta rješenjem Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj Pž-7148/2015-3 od 20. studenog 2018. upravo u dijelu u kojemu je naloženo da je tužitelj (CESTE d.d. u stečaju) obavezan drugotuženiku (optuženom Željku Bošnjaku) isplatiti iznos od 75.482,08 kn sa zakonskim zateznim kamatama od 1. lipnja 2011. do isplate po stopi koja se odnosi na ostale odnose, kao i u dijelu u kojemu je naloženo da se drugotuženiku (optuženom Željku Bošnjaku) naknadi trošak parničnog postupka u iznosu od 5.860,00 kn sa zakonskim zateznim kamatama od 3. lipnja 2015. do isplate po stopi koja se odnosi na ostale odnose. Dakle, niti iz žalbenih tvrdnji ne proizlazi da bi postojala pravomoćna presuda o ovom potraživanju, a vođenje parničnog postupka (koji je očigledno još u tijeku) ne predstavlja postupovnu zapreku za odlučivanje o imovinskopравnom zahtjevu u ovom kaznenom postupku pa time niti nalaganje njegovog ispunjenja kao posebne obveze uz uvjetnu osudu.

34. Žaleći se zbog odluke o imovinskopравnom zahtjevu, optuženi Ivica Lovrić ističe da prvostupanjski sud nije obrazložio tko je stekao imovinsku korist, pri čemu ovaj žalitelj tvrdi da je on sigurno nije stekao. Ističe da je, ako je optužena pravna osoba društvo Ceste d.d. u stečaju proglašena odgovornom zbog kaznenog djela opisanog u točki 3. izreke pobijane presude koje je počinio on kao odgovorna osoba, prvostupanjski sud jedino mogao odrediti da su oni oboje solidarno dužni naknaditi štetu.

34.1. Osim što iz cjeline obrazloženja pobijane presude u dijelu koji se odnosi na tu inkriminaciju jasno proizlazi da je imovinsku korist steklo društvo Ceste d.d. u stečaju, prvostupanjski sud je to izrijekom i naveo u pojedinim dijelovima obrazloženja pobijane presude. Tako je u dijelu obrazloženja pobijane presude u kojemu je obrazlagano postojanje pravnog kontinuiteta i pitanje primjene blažeg kaznenog zakona u odnosu na kazneno djelo iz točke 3. izreke pobijane presude izrijekom navedeno da je optuženi Ivica Lovrić „drugoj pravnoj osobi pribavio protupravnu imovinsku korist (Ceste d.d.), a u isto vrijeme drugoj pravnoj osobi (PZC d.o.o.), o čijim se imovinskim interesima također bio dužan brinuti (jer je u istoj također bio predsjednik uprave), prouzročio štetu“ (stranica 38., posljednji odlomak). Nadalje, u dijelu obrazloženja pobijane presude koji se odnosi na kazneno djelo opisano u točki 5. izreke pobijane presude navedeno je „a počinjenim kaznenim djelom pribavljena je protupravna imovinska korist za tvrtku Ceste d.d. u iznosu od 1.098.877,00 kn“ (stranica 39., posljednji odlomak). Istovjetni navod sadržan je i na stranici 40., odlomak 2. pobijane presude. Prema tome, optuženi Ivica Lovrić nije u pravu kada u svojoj žalbi ističe da prvostupanjski sud nije obrazložio tko je stekao imovinsku korist.

34.2. Obrazlažući odluku o imovinskopравnom zahtjevu oštećenog društva PZC d.o.o., prvostupanjski sud je iznio razloge zbog kojih je na to obvezao upravo i samo optuženog Ivicu Lovrića (stranica 50., odlomak 2.), a takvo je obrazloženje prihvatljivo i za ovaj sud. Naposljetku, optužena pravna osoba društvo Ceste d.d. u stečaju je ovom drugostupanjskom odlukom oslobođena optužbe za kazneno djelo koje je počinio optuženi Ivica Lovrić kao njegova odgovorna osoba, s naglaskom da je, kao što je već ranije obrazloženo, suština kriminalnog postupanja tog optuženika u njegovom postupanju u svojstvu direktora društva PZC d.o.o. kojim je tom društvu nanesena šteta, a ne u postupanju tog optuženika u svojstvu odgovorne osobe u društvu Ceste d.d. Prema tome, žalba optuženog Ivice Lovrića nije osnovana ni u ovom dijelu.

35. Slijedom iznesenog, nisu osnovane žalbe državnog odvjetnika i optuženika Lovrića i Bošnjaka zbog odluke o kaznenim sankcijama (članak 471. stavak 1. ZKP/08.), a niti žalbe ovih optuženika zbog odluke o imovinskopравnim zahtjevima (članak 471. stavak 3. ZKP/08.).

36. S obzirom na sve prethodno navedeno te kako ispitivanjem pobijane presude sukladno članku 476. stavku 1. točkama 1. i 2. ZKP/08.-19. ovaj sud nije utvrdio da bi, osim povrede kaznenog zakona na štetu optužene pravne osobe društva Ceste d.d. u stečaju koja je ovom presudom otklonjena (točka I. izreke ove presude), bila ostvarena još neka od povreda na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, na

temelju članka 486. ZKP/08.-19. i članka 482. ZKP/08.-19., odlučeno je kao u izreci ove presude.

Zagreb, 16. lipnja 2021.

Predsjednik vijeća
Žarko Dundović, v.r.

ZA TOČNOST OTPRAVKA
Ovlašten službenik
Voditelj Pisarnice za prijem i otpremu

